

Mihálffy Balázs (Abdel Rahman sejk)

Miért fontos az arab-zsidó ellentét

<http://leleplezo.eu/?modul=oldal&tartalom=1194014>

Dr. Mihálffy Balázs, akit az Iszlám világban Abdel Rahman Mihálffy sejként ismernek, június 12-én a Párizs külterületéhez tartozó, idegenek által sűrűn lakott Saint-Denis negyed mecsetében, több ezer muzulmán hívő számára pénteki istentiszteletet tartott. A sejk úr lapunk munkatársaként a következő elemzést adja közre a közel-keleti helyzet jelen alakulásáról:

MIÉRT KELL AZ ARAB-ZSIDÓ ELLENTÉT?

Ábrahám, a zsidók és arabok közös ősatya a káldeai Úr városában élt, innen követte az Úr parancsát és indult az ígéret földje felé Kánaánba. Káldea a mai Irak területén fekszik. Héber azt jelenti, hogy az Eufráteszen túli és Ábrahámot jelöli.

A zsidó törzsek végül az i.e. 13. században áramlottak be Kánaánba és a tizenkét törzs az i.e. 11. században egy egységes államot alapított. Dávid és Salamon királyságát követően Roboám alatt az északi törzsek fellázkodtak és külön államot hoztak létre Izrael néven Szamária fővárossal. Délen megmaradt Júdea, melynek fővárosa Jeruzsálem lett.

Izraelt a kegyetlen asszírok az i.e. 722-ben leigázták, fővárosát megsemmisítették, lakóit deportálták, Júdeát pedig adófizetőjükké tették. Az i.e. 587-ben babilóniaiak foglalták el Júdeát és lakóit elhurcolták. A zsidók addig éltek több generáción át Babilonban, míg a perzsák le nem győzték a babiloniakat és visszatelepítették őket Júdeába, ahol addigra a Ptolemaioszok uralkodtak. Látható, hogy milyen mélységű a perzsa és zsidó nép történelmi kapcsolata. Gyakorlatilag nekik köszönhették szabadságukat. A visszatelepült zsidók a szír-hellén birodalomban (Szeleukidák) is üldözöttekké váltak. A Szeleukidák zsarnokságát Júdás Makkabeus lázadása törte meg és a zsidók kivívták rövid idejű függetlenségüket. A Római Birodalom terjeszkedésével azonban Pompeius az i.e. 63-ban elfoglalta Jeruzsálemet és a zsidók protektorátussá, provinciává váltak. Ez az az időszak, amikor Jézus is színre lép, melyben a zsidók relatíve szabadon gyakorolhatták hitüket.

A zsidók az i.sz. 66-ban függetlenségi háborút indítottak Róma ellen, melynek leverésére Néró császár Titus Flaviust küldte. A zsidókat levertek, Júdeát beolvasztották a birodalomba, Dávid templomát lerombolták és a zsidó népet elűzték.

Csak egy kis részük maradt Jeruzsálemben, a többség Európába és Ázsiába menekült. Innen kezdődik az a történelmi időszak, amely a zsidóság diaszpórában eltöltött tizenkilenc évszázadához kötődik. Jelentős részük beolvadt a befogadó kultúrákba, felhígultak, de voltak, akik zárt csoportokat képeztek, rendkívül változatos, nem definiálható módon. A Róma részévé vált Júdeában, Jeruzsálemben, ettől fogva Palesztinában vegyesen éltek zsidók és többségében arabok, akiket a Biblia filiszteusok néven említ. Ők Palesztina névadói. A Szentföld, Palesztina átesett a kereszties hadjáratokon, Szalaheddin uralmán, majd az Ottomán Birodalom több évszázados regnálásán. A Szentföld tizenkilenc évszázada alatti zsidó-arab együttélés békés volt. A közös megszállás alatt közösek voltak bajaik, senkit sem érdekelt sem etnikai, sem vallási hovatartozása.

A 19. és 20. század fordulóján a Brit koronát igencsak érdekelte, miként bomlaszthatná fel a török kalifátus intézményét. A huszadik század elejére datálódik Lawrence általi arab lázadás szítása a törökök ellen, egy angol műhelyekben kikalapált iszlám ideológiának, a dzsihadista wahhabizmus eszméjének barbár agyakba történő betöltésével. Ekkor lépett színre a budapesti születésű, de Bécsben élő újságíró, Herzl Tivadar, aki jó időben és jó helyen kopogtatott a zsidó államiság, a cionizmus eszméjének megalapításával a Rothschild ház ajtaján. A zsidóság megoszlott a hazakeresés gondolatát illetően, hiszen többségük asszimilálódott. A Rothschild ház sem látta át ennek értelmét, de végül mögé állt. A Brit hatalom viszont felismerte a számára kedvező lehetőséget és külügyminiszterének felhatalmazást adott arra, hogy értesítse a Rothschild házat: zöld fényt kaptak a zsidók egy nemzeti otthon létrehozására Palesztinában. Ez a híres Balfour nyilatkozat:

1917. november 2.

Kedves Lord Rothschild!

Nagy megtiszteltetés nekem, hogy közvetíthetem Őfelsége kormányától az alábbi szimpátia-nyilatkozatot a zsidó cionisták törekvésével, amit javasolt és jóváhagyott a Kabinet is.

„Őfelsége kormánya jóindulatúlag tekint a zsidó nemzeti haza megteremtésére Palesztinában, és minden tőle telhetőt megtesz e cél elérésének elősegítésére, miközben világosan kell látnunk, hogy semmi sem csorbíthatja a Palesztinában

fennálló nem zsidó közösségek polgári és vallási jogait, illetve a bármely más országban élő zsidók jogait és politikai státusát.”

Nagyon örülnék, ha ezt a nyilatkozatot az Egyesült Királyság Cionista Szövetsége tudomására hozná.

Szívélyes üdvözléssel:

Arthur James Balfour

A fenti nyilatkozattal ellentétben a Brit korona elsődleges célja nem a zsidók céljait volt hivatott kielégíteni, hanem a Török Birodalom amortizálását akarta véghezvinni. A Palesztinában élő lakosság, többségében arabok, akik török uralom alatt álltak, természetes szövetségesei voltak az angoloknak, Ezért hát úgy kellett a zsidók bevándorlását megszervezni, hogy az ne sértse a helyi arabok érdekeit. Ezt a britek a második világháborúig egy irányítható folyamat keretében a kezükben tartották, azonban a második világháború zsidóüldözései, a holokauszt, százezer számra növelte a zsidó alijázók, azaz bevándorlók számát. Az angolok mindent elkövettek, hogy a zsidó tömegeket visszatartsák, hajóikat visszafordítsák. Ezzel kialakult a zsidó-angol ellentét, mely a zsidókat saját védelmi szervezeteik, (Hagana, Irgun) létrehozására sarkalta. Az Irgun volt az, amely 1946. július 22-én a brit főhadiszállásnak fenntartott Dávid Király szállodát felrobbantotta, amely 91 halálos áldozatot követelt. Ez is befolyással volt arra, hogy az ENSZ közgyűlése 1947-ben egy olyan Palesztin rendezési tervet fogadjon el, amelynek értelmében egy arab és egy izraeli állam jön létre és Jeruzsálem egy különleges státuszt élvezve ENSZ felügyelet alá kerül. Bár a közgyűlés elfogadta a határozatot (még Izrael képviselőjében David Ben-Gurion is), az Arab Liga tagállamai bojkottálták a döntést. Ide datálódhatnak az utcai zavargások, arab-zsidó összecsapások, konfliktusok.

Az ENSZ határozatot csak a folyamatokat egyre kevésbé kontrolljuk alatt tartó britek tartották be, akik 1948. május 15-ig ki kellett, hogy vonuljanak az akkor már hivatalosan is elismert Izrael földjéről. David Ben-Gurion pedig 1948. május 14-én kikiáltotta a szabad és független Ciónt, azaz Izrael államát.

Ettől kezdve a zsidók bevándorlásának a kontrolja nem brit, hanem izraeli kezekbe került és zsidók százezrei érkeztek Palesztinába. Voltak, akik kibutzokat, mezőgazdasági kolóniákat hoztak létre, voltak, akit területet foglaltak és voltak, akik arabokat űztek el lakóhelyeikről. A folyamat azóta is tart. Most nem akarok kitérni a szuezi válságra, a Jóm Kippuri ütközetre, Izrael és szomszédjai konfliktusára. Az írás

célja az ellentétek gyökerének megvilágítása.

Izrael saját államának, haderejének, gazdaságának fejlesztéséhez jelentős támogatást kapott főleg az USA-tól, amivel élt. A palesztinok ugyan kaptak szovjet és arab pénzeket saját ellenállásuk megszervezésére, de ezek nem voltak koordinálva, önmagukon belül is számos frakcióra bomlottak, egymás közt is konfliktust gerjesztettek. A palesztin ellenállás a kezdetben kifejezetten polgári, majd szekuláris milicista jelleget öltött, vallási megmozdulás nem volt. Ha volt, azt csírájában elfojtották maguk között. Talán érdekes adat, hogy az El-Fatah felszabadítási szervezet akcióinak 70%-át saját ellenlábasai kiiktatására vitte véghez és csak 30%-al támadta a zsidó érdekeket. Csupán az elmúlt évek fejleménye a radikális dzsihadista milíciák megjelenése. Amúgy meg igencsak „szaglik” színrelépésük, mert tetteik nem összeegyeztethetők az iszlámmal és mintha vezetőik izraeli, vagy amerikai fizetési listáról kapnák jövedelmeiket. Nem is kell, hogy onnan kapják, elég, ha Katarból nyernek támogatást, az egy és ugyanaz. A nép vallási érzelmei persze, hogy felerősödtek, de ki várhatna mást, ha ilyen korrupt vezetés mellett és kilátástalanságban, ki másban, mint Allahban bízhatnának? Na, ez az a pont, ahol igencsak gusztustalan módon keveredik az őszinte vallási érzület, az erre alapozó dzsihadista társaságok színrelépésével. Ez utóbbiak bizonyos rang felett egyik oldalon sem szoktak ütközetek áldozatává válni, a megvezetett polgári lakosság és utóbbi időben az ártatlan gyerekek pedig annál inkább.

E konfliktus méretekre szabott megléte mindkét fél vezetőinek érdeke. Hangsúlyozom, nem a polgárokról beszélek. Amennyiben a jól kezelhető Hamasz és Hezbollah marad, Izrael jelentős összeget tud lehívni az USA költségvetéséből. Ugyanez a Hamasz és Hezbollah érdeke is, hiszem ők Iránból és Katarból kapnak védelmi támogatásokat. Ha hirtelen kitörne a béke, akkor az nagy baj lenne, nem jönnének a pénzek.

A jelenlegi konfliktus is ebbe a logikai rendbe illeszkedik. Fenn kell tartani, de bizonyos méreteken belül. A Hamasz és Hezbollah hosszú távú léte is garantált. Ők már tudják a leckét. Kiiktatásuk esetleg olyan túlmilitarizált szélsőséges dzsihadisták megjelenését eredményezné, akikkel sok idő megértetni mi a feladat és addig komolyan vennék ezt az Izrael ellenességét. Ma már nem létezhet olyan háború, vagy konfliktus, amely ne ugyanazt az érdeket szolgálná. Ha véletlenül van ilyen, az veszélyforrás és azonnal likvidálandó.

Tehát összegzem: 1948. május 14-e előtt az újkori történelemben nem létezett sem szabad és független Izrael, sem szabad és független Palesztina. Talán a történészeket

és a vallási vezetőket ki kellene iktatni a vitákból. Mindketten azért kapják a fizetésüket, hogy bizonyítsák: ez a föld történelmileg hozzánk tartozik, vagy az Isten nekünk rendelte. Ilyen érvekkel nem lehet vitatkozni! Ha a Bibliai korokig nyúlunk vissza, akkor három földgolyó sem lenne elég minden nép területi követelésének kielégítésére!

1948. május 14-e előtt a palesztin és zsidó népnek évezredek óta keresztül nem volt különösebb problémája egymással. Ha vallási, vagy etnikai bajaik lettek volna, az bizonyos, hogy addig felszínre került volna. Izrael állam megalakulásával és a zsidók betelepítésével kezdődtek a bajok. Izrael államiságával viszont van egy kis baj. Az állam fogalmához egy rögzített terület tartozik, ami Izrael esetében nincs. Azért nincs, mert változtatja. Újabb területeket foglal el, terjeszkedik... Akkor itt valami baj van. Emberi jogok, európai értékek? Hagyjuk... ezek üres szólások és ott sem léteznek, ahol kitalálták őket. Simán érdekek mentén kell egyezkedni, de ahhoz őszinteség és megbízhatóság kellene, minden vallási töltet nélkül. Ennek pedig híján vannak a felek.

Fekete-fehér látásmód, a többséget ez jellemzi és ezt a szemléletet vetítik a világra. Egy arab szempontjából egy zsidó csak rossz lehet és az arab csak terrorista lehet a zsidó szemében. Ez a fekete-fehér látásmód. Ez az érzés alakul ki az emberekben, hiszen ezt sugallják a médiumok, amerikai filmek, stb. Továbbmegyek. A világon olyan csatornák vannak, melyek egyik, vagy másik fél mellett kötelezték el magukat (nyilván nem ingyen). Ezzel a zsidókat szenvedő, üldözött félként, a palesztinokat pedig üvöltöző, barbár hordáknak mutatják be, akik a robbantgatásokon kívül nem értenek semmihez. Szigorúan szelektálnak és nem mutatják be annak a félnek bűnös tetteit, akiket képviselnek. Pedig mindkét fél elköveti ezeket a tetteket. Ezzel exportálják ezt a fekete-fehér látásmódot és nemzetközi szintre emelik egymás elleni gyűlöletüket. Még a melegek is élvezhetik a másság felcímkezetttségét és toleranciára buzdítanak velük szemben. Ha viszont felmerül az arab-iszlám, vagy zsidó fogalma, akkor kizárt, hogy a melegek által kivívott toleráns megítélésben részesüljön egyik a másik térfelén. Ez pedig a szürkelátásmód. Pedig a zsidók sem egyformán látják a dolgokat és az arabok sem. Zsidókon és arabokon belül is vannak szélsőségek és olyanok, akik közeli véleményen vannak. Mikor kerülhetnek ők össze? Mikor fogják ők eldönteni saját jövőjüket? Nem hiszem, hogy ilyen érdek létezik, ami ezt lehetővé tenné. Addig pedig fennmarad a konfliktus és a világnak ezzel kell foglalkoznia. De mi közöm nekem ehhez? Ők is, mi is a pénzvilág áldozatai vagyunk.

A PÉNZVILÁG ÁLDOZATAI

Este 8 után filmcsatornákra kapcsolok... Az esetek nyolcvan százalékában amerikai filmek. Pisztolyok, gyilkosságok, szex minden fajtája, háborúk, a világ veszélyben és jön a megmentő. A brutális hős. Mostanában már a legfrissebb, tehát az iraki militáns dzsihadisták ellen bevetett megmentők tetteit is élvezhetjük. Tehát nyugi, van megoldás. Ha még intellektuális töltéssel is bír a film, akkor az is látható, hogy ebben a tekintetben is felülmúlhatatlan Amerika. Következtet, elemez, szintetizál és állandóan mozgásban lévő cselekménysor mellett logikailag összerak olyan cselekményeket, melyekre egy nem amerikai agy úgysem lenne képes. Csupa szupermen. Egy hatalmas kontinens kisebbségi érzésének pszichés tünetei a képernyőn. Eltorzult agyak tébolyult szüleményei. Csak a nézők egyre távolodó küszöbingerének kielégítése-e, tehát piacra termelés a cél? Csupán üzletről van-e szó?

Mindez fedés. Hiszen nem Amerikáról szól, hanem akiket fed... Fed, vagy FED (Federal Resources)? Amerika ebben egy izomrendszer szerepét játssza, ami képviseli ezeknek a pénzügyi hatalmasságoknak az érdekeit. De mivel az izomrendszer növekedésével fordítottan arányos az agy kapacitása, ezért idővel ez a fajta evolúció kihalásra ítéli alanyát. Így jártak a dinoszauruszok is.

Ha ez így működik, akkor menjünk végig a pénz hatalmának logikáján.

Védelem: E szerint nincsenek országhatárok népek között. Az igazi határ a szegénység és gazdagság között húzódik. A gazdagságból lehet a szegénységbe távozni, de a szegénységből a gazdagságba nagyon nehéz. Ott igazi határok húzódnak. Tehát teljesen felesleges egy szegénynek egy másik országba távozni, ott is szegény lesz. Egy gazdagnak, pedig mindenhol jó, a legszegényebb országban is, ott is gazdag. Ezt a hatalmat pedig körbe kell bástyázni. Ugyan mivel? Erénnyel? Morállal? Vallással? Azzal nem lehet, mert ezek az ideák ellentétesek a pénz logikájával. Marad az álságosság, a pénzen kreált vallás és annak szervezetei, az egyházak, illetve a félelem érzetének fenntartása, a terror. Állandóan üldöznek, támadnak és féljünk... És mindig csak a jókat bántják, a fene vigye el! Veszélyben Amerika! Soha sincs veszélyben Csád, Szomália, Zimbabwe, Nepál, Mianmar, vagy Románia, Szlovákia (Magyarországot érintettség miatt direkt nem említem). Sikerült úgy átprogramozni az agyunkat, hogy nem törődünk saját bajainkkal, vizeink állapotával, földjeink termékenységével, a mélyszegénység növekedésével, az afrikai és ázsiai éhínséggel, hullahegyekkel, hanem csak azzal az óriási bajjal, amit a pénzvilág önmaga gerjeszt. Ez az egyházaktól ellesett recept. A prófétákra mért

szenvedéssel és életúttal foglalkozz, ne a sajátoddal... Pedig a próféták sem ezt akarták. Ők igenis azt hirdették, hogy törődj a szegényekkel, a bajba esettekkel és szállj szembe a zsarnokkal...Na, ezt kellett kifacsarni és vallás helyett egyházakra bízni a tanítást.

Törvénykezés elvei: A Föld gazdagabb fele a gyarmatosítással, azaz a világ kirablásával megteremtette a jóléti társadalmak alapját. Amikor már nem tehetett tovább, törvénybe iktatta azokat az elveket, melyek tiltják mások számára ugyanannak az útnak a bejárását, melyen ők meggazdagodtak. Hirtelen demokráciák lettek, bebetonozták jólétüket és ugyanígy bebetonozták azok kisemmizettségét, akiket kifosztottak. Bár a megszólalások szintjén az emberi jogok alapvetőek lettek, de a tőkeelosztás miatt csak azok emberi jogainak védelme vált lehetővé, akik mögött a tőke a védelmet megteremtette. A nyersanyagtermelő népek nem juthatnak el a feldolgozás privilégiumához, a pénzt termeléssel előállítók pedig nem rendelkezhetnek saját betétjeik felett korlátlanul. Ennek kontrollja törvényesen is kikerül a kezük alól. Ettől kezdve elég csak a pénzforgalomra kiterjeszteni a törvénykezést, az majd kívánság szerint alakítja az életet. Így az válik rebellissé, akinek eltitkolt jövedelme és nem bankban tartott pénze van.

Valós gazdasági ellenség: A pénz logikája nem viselheti el azt a réteget, amely nem képes fogyasztóvá lenni. Ettől meg akar szabadulni, hiszen ők nem képviselnek vásárlóerőt. Ebből ma kb. 2 milliárd él a földön. Őket lehetne kontinens szerint is csoportosítani, de felesleges. Elég körbenézni. Ez az a réteg, melynek nem kipusztításáról, hanem magára hagyásáról beszélhetünk. Ugyanis felesleges bármit tenni, a magukra hagyatottság éppen elég. Az ilyen okokból meghaltak évente százmilliókat tesznek ki. Ennyi áldozatot egy háború sem képes produkálni. Csak Afrikában évente több mint 45 millióan halnak éhen. Ezek nem természetes éhínség eredményei, hanem „előállított” szegénység produktumai, akár a nyugdíjas, hajléktalan, vagy hiteltartozás alanyainak esetében.

A magukra hagyatottság hatásfoka erősíthető, ha az egészségügyi ellátás nem hatékony, esetleg megszűnik és az oktatás is alacsony színvonalú. Ha az értő agyak szintje lejjebb száll, akkor befolyásolhatóvá, manipulálhatóvá válnak.

Megoldás a védelemre és a tőkehozamok további növekedésére: A pénz logikája azt kívánja, hogy a valós gazdasági ellenséget magára kell hagyni. Azért, hogy se ők, se más ne rájuk figyeljenek, válsággócokat kell létrehozni. Ezzel el lehet terelni a figyelmet a valós hullahegyekről és az emberek saját bajairól. Ezekből a válsággócokból kell a félelmet exportálni. Így fegyverkezési hullám indítható el, ami

jelentős hitelkihelyezéseket eredményez. A válsággócokat olyan helyekre kell elhelyezni, ami segít a valós gazdasági ellenség csöndes kiiktatásában, ugyanakkor elég közel van azokhoz, akiknek a pénztárcáját meg lehet célozni. A termék neve: terror. Előállítására alig kerül pénzbe, ugyanakkor eladása jelentős extraprofittal jár. Aki ezt a terméket nem vásárolja meg, vagy nem veszi igénybe a megmentő szolgáltatásait, az nem demokrata, annak esélye sincs, hogy a korábban rablással, mostanság pedig spekulációkkal gyarapodó pénzvilágtól hitelmorzsóhoz jusson. Emiatt a demokrácia fogalmát fetisizálni kell és dogmává kell emelni. A demokrácia így önmaga válik a káoszalkotás eszközévé, hiszen el lehet benne tüntetni a döntéshozót, magát a pénzt. Talán a szakértelem és a morál diktatúrája jobb lenne..

További lehetőség az egymás mellett élő népek egymásnak uszítása, a politikai pártok egymás közötti leszámolása, etnikai és vallási csoportok konfliktusai, háborúi.

Kivel kell leszámolni: A pénz nem szereti, ha működésének logikáját látják. Azokkal kell elsősorban leszámolni, akik ezzel tisztában vannak, ellene tesznek, vagy szemeket nyitnak e bűnös logika felismertetésére. Így ellenség az, aki lát, ért és tanít arra, amit lát. Ellenség az, ki a konfliktushelyzeteket, háborúkat békés úton meg kívánja oldani úgy, hogy az szembe megy a konfliktus szervezőinek programjával. Jótékonyági, humanitárius akciókat fel kell számolni. Csak azok foglalkozhatnak ilyesmivel, akik a pénz oldalán állnak, hogy láttassák a világgal jó szándékukat. Egyéb halandótól nem származhat szeretet, segítőkészség... Ha mégis, az nem kommunikálható.

Mivel a pénz felett rendelkezők csak olyan szereplőkkel játszatják el a konfliktusos, háborús eseményeket, akiket ismernek, és akikkel az előre megírt forgatókönyv szerint játszatják le az eseményeket, ezért minden új szereplő, akikre nem számítottak és utólag sem mennek bele a deal-ekbe, illetve saját igazságérzetük szerint cselekszenek, nem kívánatosak a szintéren.

Mi a cél: A cél az állandó konfliktushelyzet fenntartása. A cél az, hogy zsidózz, arabozz, cigányozz, románizz és hidd el, hogy ők bajaidnak a forrásai. Persze nem csak neked kell ezt elhinni, hanem nekik is rólad. Erre szolgál a kommunikáció és a médiumok. Ha már nem lehet tovább tartani a konfliktust, mert a benne résztvevők felismerték az átverést és béke felé hajlanak, akkor gyorsan kreálni kell egy másikat, harmadikat, majd így tovább. Mesterségesen destabilizált övezeteket kell képezni olyan vadállatokkal és brutális hadviseléssel, ami nem csak konfliktust állít elő, hanem az eszmét is lejáratja, hiteltelenné teszi, ami a szemeket felnyitná és rámutatna a konfliktusok valós okaira.

Itt pedig váltsunk. Tekintsük át e kérdést az evolúció szempontjából.

Vissza az evolúcióhoz: Az erkölcs, hit, tisztesség, becsület mind olyan kategóriák, ami szembe megy az evolúcióval. Ezek olyan értékeket emelnek be a társadalomba, amelyek megmentik azokat az egyedeket, melyek amúgy kiszelektálódtak volna. Az az egyed tudott fennmaradni a törzsfajlásban, amely az alkalmazkodás mellett lesből támadt, erőt mutatott, területet foglalt el és dominált. Az a kancsal oroszlán, amely a gazellával inkább az erények és a szeretet mentén filozofált volna, kipusztult. Nos, a pénz logikája megszüntette az erény, hit és szeretet értékrendjét, visszaállította a lesből támadó sunyi egyedek dominanciáját és térnyerését. Ha pedig mindez már nem az egyedek szintjén, hanem a hasonló értékrenddel bíró egyedek szövetségének szintjén jelentkezik, akkor eljutunk a mai állapot mögöttesének megértéséhez.

Ha mindezt összetesszük és ráhúzzuk az adott térségre, akkor elkezdődhet a Közel-Kelet analízise:

1. A közel-keleti népek, síretek, irakiak, palesztinok sorsa a kutyát sem érdekli. Hagyják őket szenvedni, meghalni. Drámájuk hiteles, mert a képernyő alján a néző vércsíkot lát, így figyelme, értékítélete manipulálható. Hol vannak most a szaúdi, öbölmenti gazdag testvérek? Mintha hallgatnának. Persze, hogy hallgatnak. Nem olyan gazdagok ők már, hiszen pénzükkel a bankok rendelkeznek. Gazdagságuk látszólagos, költségekük irányított.

2. Az izraeli állampolgárok meg vannak vezetve, mert vezetőik elültették bennük az arab ellenségképet, mely most kibővült az iszlámellenességgel. Ehhez kreáltak is egyfajta iszlámot, ami félelmet gerjeszt. Akik közülük nem így látják, azok nincsenek hatalmon.

3. A médiumok elemzése a felszínt karcogtatja, rakétázásokról, vaskupoláról, becsapódásokról, válaszcsepásokról beszélnek, de ez a tyúk és tojás dilemmája.

4. A zsidó és palesztin vezetők, legyenek azok Hezbollah, vagy Hamasz irányítók gennyekre keresik magukat. Az USA szenátus tejel, védelmi pénzeket utal Izraelnek. Katar a Hamasz-t és Irán pedig a Hezbollah-ot támogatja. Az USA hadiipara, gazdasága lendületbe jön, területi pozíciói erősödnek. Mindenki tudja: ennek a konfliktusnak nincs katonai megoldása. A cél: a konfliktus maga. A tárgyalások is ide lyukadnak ki. A kérdésre, hogy mi a közel-keleti helyzet megoldása, az a válasz, hogy nincs válasz. Két-három évente palesztin népirtás, melyben a világ negyedik

legerősebb hadserege erőt demonstrál és valós ellenség helyett ártatlan gyermekeket és fegyvertelen polgári személyeket öl, majd erre válaszul két népiirtás között palesztin rakétázás következik. Fenntartható a gyűlölet érzete és az üldözöttség látszata azok részéről, akik palesztin telepeket foglalnak el, rombolnak le, vágnak ki olíva ültetvényeket. Ha pedig a népek zsigerből utálják egymást, a vezetők nyugodtan tömhetik a zsebüket. Ők nem esnek áldozatul sohasem.

Nekünk pedig el kell hinnünk, hogy három zsidó fiatal meggyilkolása és egy palesztin ifjú elevenen megégetése a konfliktus oka... Szegények, eszközeivé váltak egy manipulációnak, ártatlanul.

ISIS, AZ ISZLÁM KALIFÁTUS ÉS EURÓPA

Újból vissza az amerikai filmekhez.

Nincs az az amerikai film, ami ne erőszakból állna és annak tudati elplántálásából, hogy az amerikai erőszak a legfejlettebb, ami ellen nem lehet tenni. Ez az erőszak már akkora, hogy általa lehet igazságot teremteni. Azaz az igazságnak nem eszköze az erőszak, hanem az erőszak önmaga az igazság. Így válik az amerikai erőszak a világ megmentésének tézisévé. Amerika történelmét ismerve, az indiánok kiirtását, fekete rabszolgák alkalmazását és fajelméleten alapuló tenyésztését követően érthetővé válik, hogy alakult ki ez az amerikai elme. Bizonyos, hogy ma az USA-ban élni jó és egy állampolgárnak sem jut eszébe az, hogy firtassa, jóléte milyen alapokon nyugszik és milyen jelenbeli történések okozzák inputjait. Az sohasem merül fel, hogy a világ egy más országának polgára számára mindez nem adatik meg. Az erőszak szemlélet rávetítésével a helyzetekre, melyek hollywoodi megvilágítást kapnak, egyes világpolitikai események érthetővé válnak mindazok számára, akik e filmek bűvöletében élnek, de taszítóak és érthetetlenek azoknak, akik tudják, hogy ezek a beállítások a valóságban nem történhetnek meg. Hogy miért? Egyszerűen azért, mert a valóság teljesen más.

Vegyük alapnak azt, hogy csak érdek létezik, jogok, igazság, érzelem, emberség és efféle maradi hívságok már rég nem játszanak. Továbbá minden médiahíreszteléssel szemben azt is kiköthetjük, hogy Izrael, Amerika és Irán egyeztetett módon vesznek részt a helyzet alakításában. Igen, ez furcsa, de a tények makacs dolgok. Irán, azaz a perzsák és a zsidók ötezer éves közös története nem hasonlítható össze pl. Európa népeinek kb. ezerötyszáz éves összerázódásával. Magyarul: a közvélemény teljesen

másról tud, mint a valóság, de ez a dolgok rendje.

A harmadik alapigazság pedig, hogy csak ármánnyal, zavarkeltéssel, konfliktusok és háborúk szításával lehet pénzt csinálni, békében ez nem hatékony. A közel-kelet álságos konfliktusai éppenséggel sokkal elenyészőbbek a világ egyéb válságócainak, Ázsiának és Afrikának belső bajainál, de azoknak egyrészt nincs annyi pénzük, hogy megfinanszírozzák bajaik kikiabálását, másrészt a közel-keleten három világvallás gyökerezik, amelyek követői a világ több mint felét adják. Gyakorlatilag ezért importálható az itteni szarkeverés (sajnos az ármány, zavarkeltés nem elég kifejező) a föld minden tájára. A valamelyik valláshoz tartozás okozza azt a szürkevaktságot, ami miatt az emberek véleményt formálnak. Ezért az itt felkorbácsolt üldöztetések, szenvedések, kiválasztottságok a hírfolyamban felülmúlják pl. Afrika évi 45 millió éhhalálát, amire egyáltalán nem vetül figyelem. Sőt, a lélekrabló új-keresztény szekták terjesztése miatt még Afrikában is Jeruzsálemért imádkoznak szerencsétlenek, nem saját talpra állásukért, éhínségük megszűnéséért.

Amikor kiderül, hogy azok a felfedezések, melyeket ma a repülés, elektronikai ipar a polgári területeken újdonságként alkalmaznak, már a múlt század hatvanas-hetvenes éveiben az USA katonai rendszereiben használatban voltak, akkor miként feltételezzük, hogy a politika terén nem ilyen, előre kiszámított léptekkel történik a tervezés és megvalósítás.

A 2001-ben bekövetkezett a WTC elleni terrortámadás, ami lehetőséget adott Afganisztán és Irak elleni háborúra. Ezekben az országokban a „demokráciának” sohasem voltak történelmi hagyományai. A középkori véreskezü, drakóni uralkodók, mint Al-Hadzsadsz bin Juszuf álltak történelmi példaként e népek fölött, akiknek a mai kori egyik megtestesítője Szaddam Husszein volt. Az ő elmozdításával megszűnt a rend. Lehet vitatkozni, hogy zsarnok volt-e Szaddam, vagy nem, de egy biztos, Irakban biztonság és rend volt. Hiába a számtalan felekezeti és etnikai hovatartozás, nem jelenhetett meg a felszínen ezek belső ellentéte, egymás feletti dominanciája. Afganisztánban megerősödtek a CIA által kiképzett vérgőzös mudzsahidok, akik a szovjet csapatok kiűzése után maguk is ezer frakcióra szakadtak a hatalomért versengve. Teljesen mindegy, hogy ezek a vadállatok szerették-e Amerikát, vagy sem (mert sokszor ezen a szinten vetődik fel a kérdés), a lényeg, hogy katyvaszt kavarnak, destabilizálnak. Ráadásul Szaddam elmozdításával ők is beleszólnak a poszt-szaddami rezsim hatalmi egyensúlyába. A radikalizáció és ezzel destabilizáció hirtelenséggel felütötte fejét Szomáliában, Kenyában, Nigerben, Nigériában, Szudánban, Maliban, Algériában és egész Észak-Afrikában. Hát nem érdekes? Mibe kerülhetett az adófizetőknek ezt a logisztikát megfinanszírozni? Mert ugye nem

gondolják, hogy léteznek ma gazdag arab sejknek, akik ezt pénzelték? Ma minden gazdag arab sejknek olyan bankban van a pénze, ami teljes kontroll alatt áll és nem teszi lehetővé, hogy ellenőrizetlenül költsön. Van azonban két kis királyság-emírség. Szaúd Arábia és Katar. Ők az USA helyi helytartói, Amit ők finanszírozhatnak az olyan, mintha az USA tette volna. Az ő pénzeik mérnöki szivárogtatásával lehetett élesíteni arab tavaszt, szíriai felkelést, iraki egyensúly eltolódást, török belső viszályt, stb. A szíriai kormányellenes lázadás polgári kezdeményezés bázisán állt. Ez tolódott el a pénzcsapok manipulálásával az iszlamista pitbullok irányába. Az eredmény: általános fenyegetettség... Bombajó üzlet. De nézzük, mi is történt?

2003-ban USA csak úgy tudta megszállni Irakot, ha Iránnal egyeztet előtte. Ebben az egyeztetésben Izrael érdekei jócskán benne voltak. Szintén nem maradhatott ki Bashar Aszad elnök ebből a dealból, hiszen Szíria, Irán partnereként nem lobbanhatott be az iraki helyzet alakításába. Amúgy pedig USA katonailag gazdaságosan kívánta megoldani a megszállást, azaz a lehető legkevesebb saját erőt akarta kockáztatni, ezért a destabilizálás érdekében Irán akcióira is számított. Az eredmény nem is maradt el, hiszen Irakot a megszállást követően, az északi kurd területeket leszámítva gyakorlatilag amerikai és iráni érdekszférára lehetett osztani. A Szíriával megkötött deal alapján pedig Szíria szabadon ideengedte az országában amúgy sok fejfájást okozó dzsihadista alakulatokat azzal a feltétellel, hogy csak oda, visszaút nincs. Ennek a dealnek a levezénylésében Rustum Ghazaleh titkosszolgálatokat vezénylő tábornok játszott szerepet, akit a hágai nemzetközi ítélőszék azért keres, mert Rafik Hariri libanoni elnök elleni merénylet megszervezésével vádolja, hiszen korábban Ghazaleh a Libanonban állomásozó szíriai erők főparancsnoka volt.

Így kerültek dzsihadisták, szunnita és síita részről egyaránt az iraki hadszíntérre és ezzel magyarázható, hogy nem amerikai, hanem csakis iraki vérré szomjaztak mind. Szaddam elmozdításával és a káosz kialakításával pedig mindenki ott nyúlta le az olajat, ahol tudta, rabolta ki a bankokat és privát érdekeltségeket. Na persze a rablásból az iraki arzenál sem menekült meg. Irak gazdag falat volt minden militáns résztvevő számára. Nuri Al-Maliki bábfigurája iraki elnökként pedig egy másik scenáriót is előkészített. Nuri Al-Maliki síita vezető, aki ugyan szekuláris gondolkodású, azonban mégis a síiták javára billentette a belső egyensúlyt. Ehhez a szunnita államelnök helyett is el kellett mozdítania. Igaz, ment az magától, mert ha marad...?? A síiták dominanciája felerősítette a kezdetben Al-Kaida hú szunnita csoportok aktivitását. Az arab tavasz beköszöntése Észak-Afrikában pedig tovább erősítette aktivitásukat. Ugyanis mindenhol a szunnita Muzulmán Testvériség került hatalomra, egyedül Szíriában maradt a rezsím. Irán akkori elnöke, Ahmedinadzsat

gyorsan elrohant Egyiptomba, hogy Murszi elnökkel a síita-szunnita ellentétek ellenére baráti egyezségeket kössön, de ezek nem tartottak sokáig. Az egyezés hosszú távon azért is fontos lett volna, hogy az Irán szövetséges szíriai rezsimet Egyiptom ne támadja meg, de ez Murszi fejében másképp alakult. Murszi a szunnita szélsőséges szelefi párt, a Nuhda támogatását is élvezte. Ő meg akarta támadni Bashar Aszad erőit, és ha ez sikerült volna, akkor az egész térség lángba borult volna. Az egész térségen belül pedig Izrael is ott szerepel. Izraelnek mindenképpen szüksége van konfliktusra, hiszen ebből él, de nem ekkorára és ilyen közelire... Izraelnek egy iráni nukleáris fenyegetettség képviseli a megfelelő nagyságrendet. Egy ilyen nukleáris dráma közjátékká eskalálásában az iráni vezetők is partnerek voltak. Ugyanígy Izrael még képes egy Hezbollah, vagy Hamasz féle színjáték irányítására is, ahol a vezetőkkel lezsírozza előre a koreográfiát. Ezekben a konfliktusokban csak ártatlan, be nem avatott állampolgárok tudnak csak meghalni minden oldalon. De egy közvetlen szomszédjában robbanó tűzfészek kezelésére, melybe Egyiptom is beszáll, már Izrael képtelen lett volna. Így Murszi veszélyessé vált. Számtalan egyéb vezetésbeli hibája, az Egyiptomot elborító belső elégedetlenség, ellátáshiány, szegénységnövekedés mellett, Murszi szíriai ellenzékot támogató és konfliktusba avatkozó szándéka vezetett Sziszi tábornok színre lépésére Egyiptomban, aki katonai hatalomátvételt vitt végbe. Ha ez nem történik meg, Izrael biztonsága sérül.